

Indholdet af ikke ringe Betydning. Det er en Sag, hvor det drejer sig om mange Menneskers Ve og Vel, deres hele Skæbne, deres Behandling osv., og det gælder om, at den ses grundig efter. En Straffelovs Revision er noget, man ikke bør løbe til, der staar for meget paa Spil. Af rent formelle Grunde mener jeg altsaa, at en Udvalgsbehandling er nødvendig. Men ogsaa af reelle Grunde, thi jeg maa dog gaa ud fra, at det er utænkeligt, at dette Ting skulde gaa ind paa dette Lovforslag, hvis Kerne er Legemsstraffens Genindførelse for voksne Mænd — Pryglestraffen med andre Ord — vedtage denne og slippe den ud i Landet, gøre den færdig, før Børneopdragsloven er bleven færdig i det andet Ting, før man har nogen Sikkerhed for, at Modstykket til denne Lov, Loven om Opdragelse af forsømte og vanrøgtede Børn, er sikret. Jeg maa dog gaa ud fra, at dette Ting først vil sikre sig denne store humane Lovs Gennemførelse, før man gennemfører denne Lov, hvis Kerne er Inhumanitet. Det skulde dog nødig indtræffe — jeg tror ikke, det vilde være behageligt for Tingets Flertal —, hvad min ærede Partifælle, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) forleden omtalte, at dette Tings Flertal skulde komme hjem for det første med en Anmærkning — den er jo desværre vedtagen — dernæst med Pryglene og for øvrigt ikke med andet. Det skulde vel nødig blive Resultatet af denne Rigsdagssamling, at dette skulde blive det første Lovgivningsværk af det ny Ministerium, mindst, synes jeg, set fra et Venstrereformpartistandpunkt. I Virkeligheden er der baade formelt og reelt en saadan Sammenhæng mellem dette Lovforslag og Børneopdragsloven, som nylig er gaaet til det andet Ting, at jeg synes, de maa baade af formelle og reelle Grunde fremmes sammen.

Lovforslagets Indhold er, som jeg nævnedes før, undergaaet betydelige Forandringer, uagtet den ærede Ordfører gled saa let hen over en Del deraf. Reaktionen i Forslaget, som det blev vedtaget i Fjor her i Tinget, er bevaret, til Dels skærpet, men de humane Bestemmelser, som skulde ligge i den anden Vægtskaal og for en Del Medlemmers Samvittighed bevirke, at de gik med til de reaktionære Bestemmelser, som laa i den anden Vægtskaal, ere væsentlig indskrænkede. Paragraffen om betingede Straffedomme er i det andet Ting forandret saaledes, at dette Princip har tabt en meget væsentlig Del af sin Værdi, thi efter Landstingets Affat-

telse ville de Mennesker, som undergives betingede Straffedomme, vel blive fri for Straffen, men ikke for Vanæren. Vanæren vil hvile paa dem, den ville de gaa med foreløbig, indtil de kunne faa Æresoprejsning. Netop for de Mennesker, her er Tale om, de, som skulle have Gavn af betingede Straffedomme, fordi det er af en Slags Vanvare, de have gjort sig skyldige til Straf, gælder det om, at Vanæren ikke hæfter sig paa dem. Den betyder for disse Folk meget mere end selve Straffen. Man ødelægger i Virkeligheden den smukke, tidsmæssige, humane Grundtanke i dette Institut: betingede Straffedomme, ved at tage Kærnen deraf, ved at lade disse Folk være vanærede, lade dem miste deres borgerlige Ære, deres Valgret. De føle Straffen hvile paa sig. Den Gavn, de betingede Straffedomme skulde gøre, svinder derved for en meget væsentlig Del hen.

Altsaa, det er en Grundforandring, en Forringelse af væsentlig Art, der er foretaget i Landstinget her. Ogsaa den humane Ændring om en Nedsættelse af Straffen for Ejendomsforbrydelser er forsvunden. Den har Landstinget ikke villet være med til. Reaktionen er bevaret og tildels, som ogsaa den ærede Ordfører viste, skærpet. Det er drakoniske Frihedsstraffe, der ere indførte i § 1, indtil 6 Aar foruden at Pryglelovparagraffen i alt væsentlig er bevaret. Jeg anser det derfor ingenlunde for givet, at alle Medlemmer af dette Ting, der i Fjor stemte for Pryglelovparagraffen, fordi der i den anden Vægtskaal laa saa meget human, at de syntes, at det ene kunde vippe det andet op, nu ville gøre det samme. Dette var ikke mit Standpunkt, jeg tror ikke, der bør sjakres med disse Sager, thi det gælder her om Principper af væsentlig Betydning. Man vil aldrig kunne lægge saa mange Fremskridt, Reforme og Humanitet, i den ene Vægtskaal, at mit Parti og jeg ville gaa med til et kulturelt Tilbageskridt paa den anden Vægtskaal. Men for adskillige Medlemmer her i Salen stillede det sig saaledes, at der blev lagt saa meget i den humane Vægtskaal, at de mente nok at kunne gaa med. Nu vil jeg meget indtrængende gøre dem opmærksom paa, at Landstinget har taget særdeles meget bort fra den humane Vægtskaal, og det er derfor ingenlunde sikkert, at de staa ved deres Afstemning fra i Fjor, det er ingenlunde sikkert, at de nu kunne gaa med til Prygleparagraffen.

Der var i Fjor sangvinske Mennesker i flere Partier, ikke mindst i Højre, men